

CULTURA ESPECTACLES

Allau de veterans pop-rock el 2006

El calendari de concerts anuncia la presència dels Stones, Eagles i Depeche Mode

Roma: el patrimoni mil·lenari en perill

Tanca la Domus Aurea i problemes a les termes de Caracalla i a les de Diocleciana

Entrevista: Josep Maria Pou parla del seu actual èxit al Teatre Romea i dels nous projectes, entre els quals destaca una obra sobre els últims dies d'Orson Welles

“He agafat ‘La cabra’ per les banyes... mai més ben dit”

Josep Maria Pou, al pati de butaques del Romea, on ha interpretat els seus quatre últims personatges teatrals, a ‘Celobert’, ‘El rei Lear’, ‘Bartleby, l'escriptor’ i l'actual ‘La cabra’ ■ PERE VIRGILI

Marta Monedero
BARCELONA

Professional de cap a peus (ep! i fa 1,95), Josep M. Pou és un home culte i apassionat per la feina d'actor. La mima com a un jardí japonès i en rep els seus fruits. Des de fa un mes, cada nit assaboreix al Romea els aplaudiments unànims pel muntatge *La cabra* a la qual, “mai més ben dit”, ha “agafat per les banyes”, ja que n'ha comprat els drets,

l'ha traduïda, la dirigeix i la protagonitza. A l'obra li espera una llarga gira que espera arribar a Madrid el gener del 2007. Però Pou no sap parar quiet i ja té en cartera un nou espectacle. “És un caprici que vull donar-me de la mà de l'Esteve Ribambau, una de les autoritats mundials en Orson Welles. Estem en contacte amb en Richard France, que ja ens ha donat el vistiplau per portar a l'escenari aquesta història preciosa

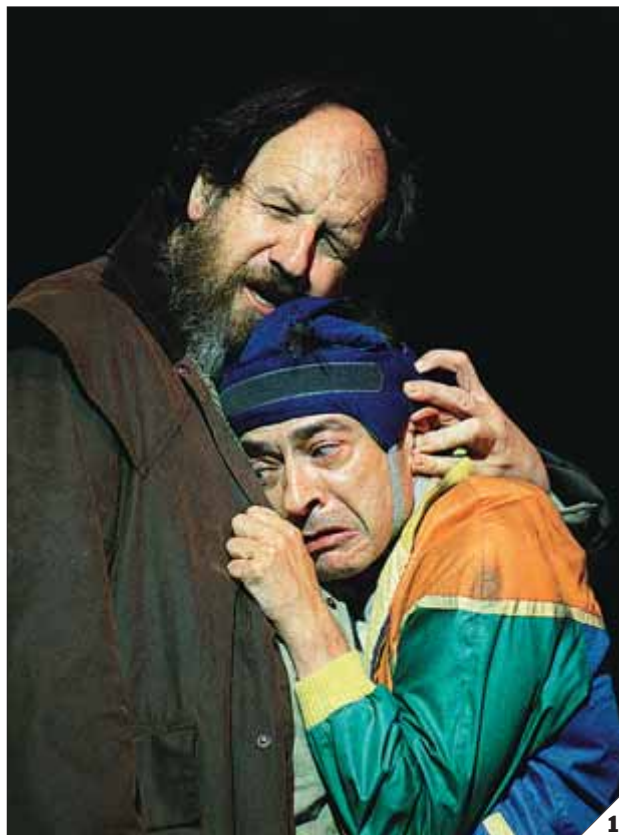
que retrata els últims dies d'un Welles asfixiat, que posa veu a un anunci de menjar per a gossos”. Abans, amb *La cabra* de gira, segurament rodarà *Miguel & Will*, una hipotètica trobada entre Cervantes i Shakespeare dirigida per Inés París (*A mi madre le gustan las mujeres*). Per si tot això fos poc, Pou té pendent d'estrenar la sèrie sobre els Mossos d'Esquadra *Àngels i sants* (TV3) dirigida per Pau Freixa i *Adi-*

vina quién soy, un dels capítols de l'homenatge que Tele-5 farà a Chicho Ibáñez Serrador, *Historias para no dormir*.

Comencem per ‘La cabra’. Hi fa tots els papers de l'auca. Com a actor sempre m'he compromès amb els espectacles que he interpretat. Però el que m'atreia era sentir-me absolutament responsable d'un muntatge. Quan vaig trobar aquest text a Nova York em va fra-

par, em va commoure tant que un cop vaig sortir del teatre volia que allò que jo havia sentit ho pogués sentir tothom. Quan vaig decidir encarregar-me de tot és perquè volia que l'espectacle fos com la meva targeta de visita. *La cabra* és el que penso que ha de ser el teatre. Un text contemporani, agosarat, que serveixi per produir emocions i perquè el públic en surti amb les butxaques plenes d'interrogants. Del que estic més or-

gullós és d'haver-lo donat a conèixer. Tot i que estrena cada dos anys, a Catalunya el teatre d'Albee és poc conegut tret de *¿Qui va matar Virginia Woolf?* Co-neixent com és aquí l'estructura teatral, se'm fa difícil pensar que s'arribés a fer *La cabra*. Cal tenir un parell de nassos. Els amics em deien que anés amb compte perquè un senyor que folia amb una cabra tira enrere, però ho vaig veure clar.

Un és el que ha fet, però també el que ha renunciat a fer. Planifica molt la seva carrera?
Inconscientment crec que sempre l'he planificada. Em fa vergonya parlar-ne per no semblar pedant, però quan vaig començar, als anys 70, de seguida vaig tenir la sort d'interpretar personatges potents. Tenia clar quin tipus de teatre volia fer i quin no. La renúncia és el que ha anat marcant la meua carrera. Em van oferir papers del cine de l'època del *destape* que si els hagués acceptat hauria guanyat moltes peles i popularitat. I potser un cert olfacte també dec tenir. A més, des de sempre he estat molt curiós i no sé per què vaig començar a col·laborar amb la premsa. Jo volia ser periodista de ràdio i televisió.

De fet, durant 14 anys va fer un programa sobre teatre musical, *La calle 42*, a RNE. I ara té un espai a la SER.
És una col·laboració de quinze minuts durant el cap de setmana orientada a explicar els meus records des del punt de vista d'actor i d'espectador. Una mena de memòria sonora.

I té una pàgina web modèlica. M'agrada tenir-la al dia. Quan rodava *Policías* rebia

“A l'època del ‘destape’, em van oferir papers amb els quals hauria guanyat molts diners”

tres-cents *e-mails* a la setmana, ara en rebo una mitjana de vint. Tots els contesto amb un toc personal. Dec tenir vocació de relacions públiques.

El ‘Pou petit’ continua sent un maverick?
[Ja, ja, ja] Com a *maverick* em va batejar el Marcos Ordoñez en la primera crítica que em van fer quan vaig tornar a Barcelona. Un *maverick* no és un rar ni un diferent, és algú que va a la seva. I l'expressió el *Pou petit* té un doble sentit. Ve de quan vivia a Mollet i el meu pare era un dels responsables del centre parroquial. Com que ell era el Pou, jo era el Pou petit. Però també era una conya perquè jo llavors ja feia 1,80. I sí, el Pou petit segueix sent un *maverick*. Una de les raons que em fa estar disposat a fer una pila de coses és que vaig pel món pensant que sóc el Pou petit. No sóc massa conscient de la repercussió del meu treball. Estic tan absorbit en la feina en si, que aquesta ocupa totes les meves capacitats. No sóc conscient ni que tinc 61 anys ni que en fa 35 que no he parat. De tota manera, no sóc cap eixelebrat i començo a pensar que queda menys temps per fer del

- 1. Josep Maria Pou, amb barba, abraçat a Boris Ruiz a l'extenuadora ‘El rei Lear’** ■ FRANCESC MELCION
- 2. L'actor, a ‘La cabra’, abraçat a Marta Angelat,** ■ DAVID RUANO
- 3. ‘Celobert’, amb Marta Calvó, va permetre a Pou una relació continuada amb el Teatre Romea** ■ CRISTINA CALDERER

que ja he fet. El drama de l'actor és que com més vell més en sap, però li fallen el cos i les facultats.

Li agrada anar per lliure, però al Romea s'hi troba bé.
Independentment que el Romea és el teatre tradicional català per excel·lència, el 1987 hi vaig debutar en català. I quan el Calixt Bieito es va posar a dirigir-lo, jo era a Madrid fent *Arte* i *Policías*. Tres anys després, vaig proposar-li *Celobert*. No són tontos els del Romea i en veure l'èxit va sortir el *Lear*, que s'ha encadenat amb *La cabra* que, en un principi, havia de néixer a Madrid. Però jo volia compartir aquest producte tan meu amb la gent més propera. El cercle és el públic del Romea, el de Barcelona i el de Catalunya. De tota la meua carrera, *La cabra* és la feina amb què em sento més identificat. El seu èxit em satisfà més en l'àmbit personal que en el professional. Si no fes aquesta obra, jo n'estaria fent una altra, però hi ha pocs textos tan perfectes. Magistral. No és un text que s'hagi de sortir a dir-lo ni a viure'l sinó a vomitar-lo. Com a actor, hi ha moments dalt de l'escenari que encara ara se'm posa la pell de gallina.

Història d'avui

Pensar la contemporaneïtat
A. Colomines i V. Olmos (ed)

Amb format d'entrevista, *El Contemporani* ens ha apropiat, d'ençà 1993, destacats pensadors de la història i la societat. Ara s'hi recopilen 18 converses amb figures com Termes, Cucó, Berlin o Giddens. (AFERS. 19 €)

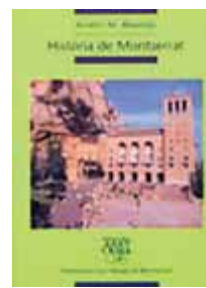
La caricatura política i... Lluís Solà i Dachs

Per conèixer rient un aspecte important de la nostra història contemporània de 1865 a 2005: l'humor gràfic. Les caricatures triades són significatives de l'època, tot i que en alguns casos falta informació per capir-ne les connotacions. (DUXELM. 28,50 €)

Història de Montserrat
Anselm M. Albareda

El llibre, del 1931 i ampliat el 1977, ha estat reeditat per la mateixa Abadía i constitueix una sintètica recopilació d'episodis i temes de la història de la muntanya des del s. XI, escrits amb l'erudició monàstica pròpia d'un cardenal. (PAM. 24 €)

Mis conversaciones privadas con Franco
F. Franco Salgado-Araujo

Reedició del llibre de 1976 en què el cosí del dictador recopilà, entre 1954 i 1971, les converses que mantenia amb Franco. Bo per conèixer les preocupacions i opinions (potser suavitzades) del *caudillo*. (PLANETA. 32,50 €)

Camp i política
Ricard C. Torres

Un exhaustiu exercici d'història local sobre la Falange a la Ribera Baixa. Co-neixer qui formà part, com s'organitzà i com evolucionà el partit únic en aquest cas concret és una manera d'aproximar-se a la comprensió de l'aparell polític de la dictadura en les comarques rurals. (AFERS. 19 €)

La sonrisa de Falange
Ángela Cenarro

L'aparell de beneficència que el feixisme espanyol organitzà (Auxilio Social) és tractat per entendre'n tota la seva significació i, alhora, endinsar-se en aspectes com els mecanismes de propaganda i control social o el paper de les dones falangistes. (CRÍTICA. 23,50 €)

